

ÖSSZEFOGLALÁS A FEHÉR KÖNYVRŐL, AMELY AZ A.A. ATHEISTA/AGNOSZTIKUS CSOPORTOK KÉRDÉSÉVEL ÉS AZ EVVEL KAPCSOLATOS AGGODALMAKKAL FOGLALKOZIK

Ezt a füzetet azért állítottuk össze, hogy mindannyiunkat emlékeztessünk arra, hogy az Anonim Alkoholisták közösségének a jövőjét biztosító vezérelvek az „Egység” és „az egyetlen legfőbb tekintély – a szerető Isten, ahogyan Ő megnyilvánul” – a közösségünk kollektív tudatában.

Ezt az állítást egyértelműen alátámasztja az „Anonim Alkoholisták”, a „Tizenkét lépés és tizenkét hagyomány”, valamint az „A.A. Szolgálati Kézikönyv a világszolgálat tizenkét alapelvével” című könyvek. Mivel ezek azok az alapvető szövegek, amelyek nemcsak az egyes A.A.-tagok, hanem az A.A. egészének elveit is meghatározzák, nagy aggodalommal kell tekintenünk azokra a folyamatos elhajlásokra, amelyek rendszeresen előfordulnak közösségünkön belül ezektől az elvektől.

Ennek a füzetnek a célja, hogy részletesen bemutassa e veszélyes elhajlások sajátosságait, és hogy bátorítson minket olyan lépések megtételére, amelyekkel ezeket felszámolhatjuk, és Közösségünket visszavezethetjük a tiszta spirituális oázisba, amely már 1935 óta táplálja a szenvedő alkoholistákat. Mindannyian elmulasztanánk kötelességünket, ha ebben a döntő pillanatban kudarcot vallanánk.

Amikor a „Felelős vagyok” fogadalmat olvassuk, tisztában kell lennünk azzal, hogy a lényege abban rejlik, hogy azt a szellemi üzenetet adjuk tovább, amely 1935-ben oly csodálatos módon jött létre. Az irodalmunk egyetlen kiadásában sincs semmi ami elavult. Ha az utasításoknak megfelelően követjük őket, spirituális erejük csodákat művel.

Ebben a füzetben javasolt eljárás az, hogy az A.A. szellemi irányításában és vezetésében újra visszatérjen a „fordított háromszög” régóta létező koncepciójához. A Szolgálati kézikönyv egyértelműen kimondja, hogy az A.A. szellemi útja az egyes A.A.-tagoktól indul ki. Miután ezeknek a lépéseknek az eredményének spirituális ébredést tapasztalt meg, a tag képes útmutatást kapni a Felsőbb Erőtől, és ösztönösen tudja, hogyan kell kezelnie az új helyzeteket.

Ezeket az iránymutatásokat ezután csoportszinten összegyűjtik a csoportlelkiismeretben. Az összes csoport kollektív lelkiismerete képezi az alapját a kerületi, területi és Általános szolgálati konferencia szintjén meghozott döntéseknek. A Szolgálati kézikönyv egyértelműen kijelenti, hogy ez az „egyetlen legfőbb tekintélyre” való támaszkodás az Általános szolgálati bizottság és három társaságunkra is vonatkozik: az A.A. Világ szolgálat, Inc.-ra, az Általános Szolgálati Irodára és a Grapevine-ra.

Itt az ideje, hogy a pamfletek, a videók, a Grapevine-cikkek, a kuratóriumi tagok beszédei és a Központi Irodánk általános szemlélete elismerje ennek a Hatalomnak a tekintélyét, aki választott társalapítónk Bill W. esdeklésére, és elvezetett minket a Föld legértékesebb szellemi közösségéhez. Folyamatosan hivatkozni kellene erre a „Tekintélyre”, ahelyett, hogy kiadványainkban és beszédeinkben fokozatosan eltörölnénk a Rá vonatkozó utalásokat. Ennek a hihetetlen „Erőnek” a hiányában egyikünk sem élhette volna át a spirituális ébredést, és nem érezhette volna meg Teremtőnk jelenlétét.

Az Általános szolgálati iroda és néhány kurátorunk a taglétszám növelése érdekében előterjesztett intézkedéseinek egyike rendkívül aggasztó. Nem éppen finom módon azt a szemléletet terjesztik, hogy közösségünket „befogadóbbá” tehetnénk, ha „Istent” háttérbe szorítanánk, és hagynánk, hogy a kívülállók azt higgyék, az A.A.-ban a spiritualitás „választható”. Ez lehetővé tenné az úgynevezett „nem hívők” számára, hogy azzal a biztosítékkal lépjenek be az A.A.-ba, hogy könnyedén megtarthatják jelenlegi hitüket. Inkább hallanék arról, hogy sört szolgálnak fel a találkozókön, mint arról, hogy Isten központi szerepét háttérbe szorítják.

Az Anonim Alkoholisták számára a legnagyobb tragédia az lenne, ha a jövőben az új tagokat különféle technikákkal csupán a „nem ivásra” készítenék fel, és semmi többre. Ebben az A.A. „purgatóriumban” senki sem venné észre, mit hagynak ki, és az A.A. múltjából származó „spirituális változásokról” szóló történetek lassan hiteltelenné válnának, mígnem hivatalosan is megállapítanák, hogy ami Bill W.-vel a Towns kórház ágyán történt, nem volt más, mint az alkoholelvonás során fellépő hallucináció.

Annak érdekében, hogy egy olyan konkrét célra összpontosítsunk, amely magában foglalja az általunk keresett összes változást, koncentráljunk egy célra - ragaszkodjunk ahhoz, hogy a 2015-ben Georgia államban, Atlantában megrendezendő nemzetközi konferencia témája a következő legyen: „EGY VÉGSŐ TEKINTÉLY- egy szerető Isten...”

Minden olyan A.A.-tagot, aki hozzáfér ehhez a füzethez, arra buzdítok, hogy nagyon figyelmesen olvassa el, és igyekezzon befogadni és megérteni minden benne szereplő szempontot. Ennek eredményeként jól tájékozott taggá válsz, és felkészült lehetsz, hogy változásokat igényelj.

„Az újraegyesülés a saját Teremtővel minden bizonnyal az élet legmagasabb szintű megtapasztalása. Megfosztani valakit ettől az élménytől és kevesebbet kínálni neki, illetve arra terelni, bűncselekménynek kellene minősülnie.” Névtelen

Ebben a szellemben kínáljuk megfontolásra az alábbi, 2010-es fehér könyvet.

FEHÉR KÖNYV AZ A.A.-BEN MŰKÖDŐ ATHEISTA/AGNOSZTIKUS CSOPORTOKRÓL

BEVEZETÉS

Ezt a tanulmányt azért írom, mert meggyőződésemm, hogy az A.A. őszinte tévedésbe esett, amikor támogatta az ateista és agnosztikus A.A.-csoportok létrehozását. Úgy vélem továbbá, hogy ez a szemlélet egyben hallgatólagos jóváhagyást is jelent az említett A.A.-csoportok mögött meghúzódó hiedelmek iránt. Sajnos ez csupán egy tünete annak a mélyebb és szélesebb körű problémának, amely közösségünkön belül fennáll: nevezetesen annak, hogy Isten közösségünkben betöltött központi szerepe folyamatosan háttérbe szorul.

Továbbá más okok miatt is úgy tűnik, hogy egyes gyűléseken elkezdődött egy olyan tendencia, amely arra bátorít, hogy a józanság olyan elemeiről – mint például az önzetlenség, a megbocsátás, a megértés, a szeretet, a türelem stb. – Istenre való hivatkozás nélkül beszélgessünk. Egy résztvevő számára úgy tűnhet, hogy ezeket a tulajdonságokat a tagok könnyedén elérhetik saját maguktól. Van egy nagyon halvány jel, amely arra utal, hogy növekszik az Isten iránti intolerancia; ezt az gyűléseken nyíltan is kifejezik azzal, hogy szóban tiltakoznak az alkoholisták felépülésében Isten fontosságáról szóló következetes megosztások ellen. Ez eszembe juttatja az „Ego” régi definícióját: „Easing God Out-EGO, ami kiiktatja Istent!” (Az ego csökkentése érdekében előtérbe helyezzünk egy magasabb Erőt)

Mindannyian tudjuk, hogy az A.A.-nak semmi sem árthat, ami a Közösségen kívül van. Az egyetlen veszély számunkra mindig az ami a közösségen belül történik. Amióta az A.A. szervezetének a túlélése attól függ, hogy milyen a közös kapcsolatunk a szerető Istennel – ahogyan Ő kinyilatkoztatja magát nekünk –, és egy ilyen súlyos léket a lehető leghamarabb meg kell javítani és el kell tömíteni. Ha a legkisebb repedése az A.A. gátján tovább szélesedik, talán bánni fogjuk, hogy nem cselekedtünk hamarabb.

SZERZŐ: A szerző már 46 éve tagja a Közösségünknek. A kezdetektől fogva rendkívül aktív tag vagyok, körülbelül 16,000 gyűlésen vettem részt, és számos új tagot szponzoráltam. Az A.A. az életem öröme, és szeretnék hozzájárulni ahhoz, hogy olyan állapotban maradjon fenn, amilyenben nekem átadták.

Úgy döntöttem, azért maradok névtelen, hogy ezt az írást kizárólag érdemei alapján ítélik meg. Azért is választottam ezt a megközelítést, mert tisztában vagyok vele, hogy az írás sokak érzékenységet sérti, és nem szeretném, ha a telefonom folyamatosan csörögne!

Az A.A. természetesen mindig is szívesen fogadta azokat az embereket, akiknek különböző elképzeléseik voltak Isten létezéséről. Ide tartoznak természetesen a vallásos emberek, az ateisták és az agnosztikusok is. Legtöbbször közülünk valamikor több ilyen kategóriába is beletartoztunk. Továbbra is mindenkit szívesen fogadunk és szeretünk. Az A.A. spirituális útja azonban pont ezeknek a régi elképzeléseknek a feladásán keresztül valósul meg, hogy Istenről egy új értelmezést élhessünk át. Ez a megértés Isten „megtapasztalásából” fakad. A vallásban Istenről tanítottak nekünk, az A.A.-ban pedig megmutatjuk, hogyan léphetünk kapcsolatba Istennel.

Irodalmunk teljesen egyértelművé teszi, hogy ez az A.A. egyetlen módja az alkoholizmus betegségének valódi leküzdésére. Mellékeltem (1. melléklet) az irodalmunkból származó összes idézetet, amelyek az A.A. útmutatását érintik az agnosztikus/ateista újoncok számára – vagy egyszerűen csak azok számára, akik haragszanak az Isten-gondolatra – vagyis a legtöbbször számára! Ezekből az idézetekből láthatjuk, hogy az A.A. szemlélete az ateisták/agnosztikusok számára az, hogy arra ösztönzi őket, hogy legyenek nyitottak, és lassan távolodjanak el régi elképzeléseiktől, és haladjanak egy olyan Isten felé, akit saját megértésük szerint fogalmazznak meg. Irodalmunk sehol sem sugallja, hogy az A.A. vagy tagjai segíthetnének az újaknak abban, hogy Isten nélkül találjanak utat a józansághoz.

Áldottak vagyunk, hogy eltérítettek minket a „Isten-dolgokkal” kapcsolatos régi elképzeléseinktől, és gyengéden elvezettek a spirituális ébredés felé, valamint ahhoz az örömhöz, hogy Istent a középpontba állítva lássuk a világot. Örökké hálás leszek azért, hogy teljesen világossá vált számomra: a régi elképzeléseim soha nem juttattak volna el oda, hogy egyszerre legyek józan és boldog. Nem maradt más választásom, mint nyitottan állni az Istennel kapcsolatos dolgokhoz.

ATHEISTÁK/AGNOSZTIKUSOK: Vannak azonban olyan tagjaink, akik úgy döntöttek, hogy megtartják régi elképzeléseiket Isten létezéséről, vagy később ateistákká vagy agnosztikusokká váltak. Ez nem új jelenség az A.A.-ban, és általában nem okoz problémát a többi A.A. tagnak. Mivel az A.A.-ban szokás, hogy az egyes tagok megosztásuk során általában magukban tartják személyes nézeteiket Isten természetéről, az ateisták elég udvariasak voltak ahhoz, hogy a gyűléseken nem fejtegetik az ateizmust; hasonlóan ahhoz, ahogyan valaki tartózkodik attól, hogy megosztása során túlzottan sokat beszéljen Jézusról.

Az idő múlásával azonban egyes ateisták és agnosztikusok úgy döntöttek, hogy joguk van nyíltan kifejezni meggyőződésüket. Többé nem lehetett elfogadható az a gyakorlat, hogy csendben üljenek, és hallgassák azt, amit ők a józanságról szóló történetnek csupán az egyik oldalának – az Isten-oldalnak – tekintenek. Teljesen jogos volt, hogy nyilvánosságra kerüljön az a tény, hogy az A.A.-n belül létezik az „Isten nélküli józanság” fogalma. Külön A.A.-csoportokat kezdtek alakítani, ahol hasonló gondolkodású emberekkel találkozhattak.

Elmondásuk szerint, amikor az A.A. gyűléseken ateizmusukról beszéltek, a többi tag – ahogyan az várható volt – rámutatott arra, hogy az A.A. azt javasolja, keressenek maguknál nagyobb erőt, vagy azt sugallta, hogy egy adott, Istennel kapcsolatos személyes hitrendszer megvitatása nem helyénvaló. Ezek az események egyes esetekben azt eredményezték, hogy az ateista/agnosztikus tagok nem érezték magukat otthon. Annak érdekében, hogy kényelmesen, szabadon beszélhessenek filozófiájukról más, hasonlóan gondolkodókkal, ateista/agnosztikus csoportokat alapítottak, amihez természetesen joguk van.

Az A.A. azon döntését, hogy jóváhagyja – és nem ellenzi – a magukat A.A.-nak nevező csoportok létrehozását, soha nem vitatták meg komolyan, és nem is tárgyalták. Egyszerűen udvariasságból fogadták el, vagy azért, mert soha nem vizsgálták meg azokat az okokat, amelyek miatt nem lehetett volna helyet adni nekik. A „józanág Isten nélkül” filozófiájának – illetve annak távoli rokonának, az „Isten említése nélküli józanságnak” – egyre növekvő befolyása az Anonim Alkoholisták (A.A.) szervezetén belül rendkívül aggasztó jelenséggé vált. Ma már a pamfletjeinkben, a Grapevine-ban, sőt magán az Általános Szolgálati Konferencián is találkozunk vele!

AZ ATHEISTA/AGNOSZTIKUS CSOPORTOK JELENLEGI HELYZETE

Egy kis kutatómunkával sikerült összeállítanom néhány mellékletet, melyekben a jelenlegi csoportok többsége, valamint a lépésekben végrehajtott változtatások egy része szerepel. A 2. mellékletben megtalálható az Egyesült Államok ateista/agnosztikus csoportjainak egyes államok szerinti felosztása, valamint az ateista csoportok név és helyszín szerinti listája. Jelenleg körülbelül 70 ilyen csoport működik az Egyesült Államokban, amelyek olyan neveket választottak, mint „szabadgondolkodók”, „humanisták” vagy „agnosztikusok/ateisták”. Egy kaliforniai, berkeley-i csoport azonban úgy látta jónak, hogy „Istentelen pogányok” néven működjön. Ez a melléklet tartalmazza továbbá az agnosztikus meghatározást és az agnosztikus tizenkét lépését is, amelyekből mindenhol eltávolították az „Isten” és az „ima” szavakat. Ezenkívül tartalmazza a New York-i agnosztikus AA gyűlések listáját is. www.agnosticAAnyc.org

A 3. melléklet bemutatja az ateista mozgalom alapjait és célját /és az agnosztikus csoportokat a Chicagói körzetben. Ezek a csoportok az úgynevezett Quad-A szervezet részét képezik. A Quad-A „elismeri, hogy a felépülésben lévő személyek érvényes és tartalmas józan életet élhetnek akár hisznek a hagyományosan értelmezett Felsőbb Erőben, akár nem.” Több olyan rendszeres Quad-A gyűlésen résztvevő tag is van, akik a „náluknál hatmasabb Erő” és az „Isten, ahogyan mi értjük Őt” kifejezéseket az egyén saját maga értelmezi, vagy teljesen figyelmen kívül hagyja”. A Quad-A-t azok számára tartják megfelelőnek, akik újak az A.A.-ban. 4. melléklet: Minneapolis-i ateista/agnosztikus találkozó. www.aaMinneapolis.org – kattintson a „meetings” gombra, majd írja be az „agnostic” szót a „search” mezőbe.

KÉRJÜK, VEGYE FIGYELEMBE AZ ALÁBBIKAT:

ÚGY TŰNIK, HOGY AZ ÁLTALÁNOS SZOLGÁLATI BIZOTTSÁG FIGYELMEN KÍVÜL HAGYTA SAJÁT ALAPSZABÁLYÁT

Az A.A. Szolgálati Kézikönyv S109. oldalán a következő utasítás szerepel az Általános Szolgálati Bizottság számára: „Mindazonáltal a tizenkét lépés bebizonyította, hogy hatékony lelki alapot képez az élethez, amelynek a betartása megállítja az alkoholizmus betegségét, az Általános Szolgálati Bizottság fenntartja magának a megelőzésnek azt a jogát, hogy amennyiben ez a hatáskörén belül áll – megakadályozzon bármilyen módosítást, változtatást vagy kiegészítést e tizenkét lépés tekintetében.” (Kiemelés az írótól)

A 2. melléklet (agnosztikus csoportok New York Cityben) és a 3. melléklet (QUAD A Chicagóban) alapos áttekintése azt mutatja, hogy a lépéseket vagy úgy módosították, hogy eltávolították belőlük az „Isten” és „ima” szavakat, vagy pedig az újonnan jövőknek azt mondják, hogy a „nálunk hatmasabb Erő” és az „Isten, ahogyan mi értjük Őt” kifejezéseket mindenki saját maga értelmezheti, vagy akár teljesen figyelmen kívül is hagyhatja. (Kiemelés az írótól)

Pontosabban, a lépések szövege a következőképpen módosult: Harmadik lépés. „Úgy döntöttünk, hogy akaratunkat és életünket azok közös bölcsességére és erőforrásaira bízunk, akik előttünk már

végigjárták ezt az utat. Hatodik lépés. „Készek vagyunk elfogadni a segítséget, hogy megszabaduljunk minden jellemhibánktól.” Hetedik lépés. „Alázattal és nyitottsággal igyekeztünk megszüntetni hiányosságainkat.”, és Chicagóban: egy linket biztosítanak, hogy segítsék az ateistákat a New York-i ateista/agnosztikus gyűlések megtalálásában. Ezt a linket „nem vallásos” A.A. csoportokhoz vezető linkként jelölik New Yorkban. Feltételezem, hogy ez azt jelenti, hogy New Yorkban az összes többi A.A. csoportot vallásosnak tekintik!(Kiemelés az írótól)

46 év alatt még soha nem vettem részt „vallásos” AA gyűlésen. Az, hogy rendszeresen említik az „Isten” szót, még nem teszi az AA-t vallásossá, ezt mindannyian jól tudjuk. Úgy tűnik, egyesek megpróbálják azt a látszatot kelteni, mintha az AA-n belül vallási probléma lenne. Az AA nem vallásos jellegének jobb megértése érdekében kérek, olvasd el az „AA ÉS ISTEN” című részt.

A fent említett források könnyen megtalálhatók, ha a „Agnostic A.A. meetings New York City” kifejezést beírjuk a Google-ba. Ugyanez érvényes Chicago esetében is. Mivel a Tizenkét lépés ezen megsértéseinek egy része az Általános szolgálati irodától nem messze történik, talán az Bizottság szánhatna egy kis időt arra, hogy tájékoztassa a Közösséget a helyzet pontos körülményeiről.

PAMFLETEK:

Annak ellenére, hogy minden pamfletünket a megfelelő bizottságok elé terjesztjük alapos vizsgálatra, majd a Konferenciához végleges jóváhagyásra, továbbra is fokozatosan eltűnik belőlük az Istenre való hivatkozás, valamint az Ő központi szerepe az alkoholisták felépülésében. Ugyanakkor azonban a szerzők nagy figyelmet fordítanak az ateista/agnosztikus tagok gyakori megemlítésére.

Egy példa, azt javaslom az általam támogatott embereknek, hogy ne kövessék a Szponzorálás című pamfletben szereplő útmutatást. Ehelyett megmutatom nekik, hogyan lehet jó szponzor. Számomra a szponzor legfontosabb feladata az, hogy végigvezesse az újoncot a tizenkét lépésen, hogy azok eredményeként spirituális ébredést éljenek át és megérezhessék Isten jelenlétét. Ezzel szemben maga a pamflet sokkal inkább az újak hitének a sokféleségére összpontosít, hogy ne sérüljenek az érzéseik.

Az a pamflet „Azt gondolod, hogy más vagy?” úgy tűnik, az ateizmust úgy kezeli, mintha az olyan állandó tulajdonság volna, mint a faji hovatartozás, az életkor, vagy a szexuális orientáció, holott valójában egy tudatos választásról van szó.

A „44 kérdés” című füzet 15. oldalán egyértelműen kijelentik, hogy a „tapasztalat, erő és remény” megosztása az alkoholmentes élet kulcsfontosságú eleme —nem említi, hogy valójában az a kulcs, hogy támaszkodjunk a saját megértésünk szerinti Istenre... később, a 27. oldalon pedig az a kijelentés szerepel, hogy „*A Tizenkét Lépés elfogadása semmilyen értelemben nem számít kötelezőnek” Mindannyian tudjuk, hogy a 12 lépés az egyetlen út a betegségünkől való felépüléshez. Ezeket „javaslatok”, ha életben akarsz maradni! Számos pamflet nem is tartalmazza a 12 lépést és a 12 hagyományt – pedig ezek az A.A. összes nyomtatott kiadványának szabványos szövegrészei.

***Ez a mondat önmagában is ellentmondani látszik a fent említett Általános Szolgálati Bizottság alapszabályának.**

MEGHATÁROZÁS: Úgy tűnik, hogy a legtöbb írásos anyagunkban nagy hangsúlyt fektetünk a meghatározásunkban szereplő szavakra, amelyek kimondják, hogy „olyan emberek közössége vagyunk, akik megosztják egymással tapasztalataikat, erejüket és reményüket, hogy megoldhassák közös problémájukat, és segítsenek másoknak felépülni az alkoholizmusból.” A meghatározást 1947-ben a Grapevine szerkesztője állította össze. Abban az időben a Grapevine elkezdett terjedni a nem alkoholisták körében is, és célja az volt, hogy elmagyarázza nekik, mi az A.A. és mi nem. Lényegében ez egy PR-anyag volt, és ma is ilyen célra használják.

A meghatározás azonban nem a program spirituális tartalmának az összefoglalása, hanem inkább a hagyományoké. A Nagy könyvre és a 12&12-re kell támaszkodnunk ahhoz, hogy megértsük, hogyan józanodnak ki az alkoholisták. Valóban megoszthatják egymással tapasztalataikat, erejüket és reményüket, de a tapasztalat arról szól, hogyan találták meg Istent, és hogyan adta nekik Isten az erőt ahhoz, hogy józanok lehessenek és maradjanak. A meghatározás szövegének nem az a célja, hogy megmutassa az alkoholistának a józansághoz vezető utat. Nem szabadna arra használnunk, hogy az A.A. tagjainak felépülési útját magyarázzuk meg vele.

GRAPEVINE: A józanságom kezdeti szakaszában a Grapevine nagyon sokat segített nekem a józanságom fenntartásában. Bill W. esszéi mellett számos, az AA régebbi tagjai által írt, mélyreható elemzés is megjelent olyan spirituális témákról, mint az „megadás”, az „alázat” vagy a „megbocsátás”. Minden egyes számban izgatottan kerestem az illinois-i Riverside-ből származó Paul M. írásait. Írásai minden alkalommal egyértelművé tették azt a kérdést, ami már régóta foglalkoztatott.

A józanságának 60. évfordulóján felhívtam, és megköszöntem neki a segítséget, amit nyújtott nekem. Kedves volt, és elküldte nekem az összes írásának a másolatát. Megkérdeztem tőle, hogy küldött-e be mostanában valamit. Kissé bosszúsán azt válaszolta, hogy a Grapevine elutasította a cikkeit, mert „túl spirituálisak”! Mondott pár mondatot a magazinunk által követett irányvonalról. Az igazság kedvéért azonban el kell ismernem, hogy a magazin mégis közzétett egy utolsó cikket tőle néhány évvel a halála előtt.

Néhány évvel korábban magam is észrevettem azt amikről beszélt, és pontosan ugyanezen okból abbahagytam az olvasását. Úgy tűnt, hogy a magazinban gondosan kerülnek, hogy túl nagy hangsúlyt fektessen Istenre. Ehelyett inkább a sokszínűség homályos erényével foglalkozott. Azoknak, akiket szponzorálok, azt javaslom, hogy olvassanak más kiadványokat, például az „Egy új szemüveg” vagy a másik, „Ahogy Bill látja”.

Ernest Kurtz Az A.A.-ról szóló csodálatos történeti könyveiben („Nem- Isten” és „A.A. – A története”) ugyanerre a megállapításra jut. Az „A.A. A története” 187. oldalán leírja azokat a félelmeket, amelyek Bill W.-t a magazinnal kapcsolatban foglalkoztatták. Kurtz továbbá rámutat arra, hogy „az A.A. Grapevine újsága Bill halála óta, és különösen a (szerkesztő) Jack M. nyugdíjba vonulása óta igyekeztek elkerülni minden olyan témát, amely a közösség tagjait esetleg kellemetlenül érinthette.....a magazin gondosan tartózkodott minden olyan témától, amely a „spirituális” kérdéseket nem a leginkább semleges módon tárgyalta.” Később, a 188. oldalon azt írja: „Az 1980-as évek közepén a Grapevine szerkesztői láthatóan teljesen tisztában voltak az amerikai társadalmat jellemző polarizációval. Ilyen környezetben a kívülállókát gyakran gyanúsították azzal, hogy rejtett szándékaik vannak, és szinte lehetetlennek tűnt a szellemi témákkal foglalkozni anélkül, hogy valakinek a teológiai érzékenységét ne sértettük volna meg.”

MŰVÉSZI NYELVHASZNÁLAT: Kénytelen vagyok szót emelni a Grapevine-ban és a kuratóriumi tagok által használt kifejezésről. Arra „intenek” minket, hogy kerüljük az „Istenről” való beszédet, és „hitünk” helyett inkább „tapasztalatainkat” osszuk meg. Azt mondták nekünk, hogy az A.A. tagjai számára az alapvető hit az a „remény”, hogy józanul tudnak élni. Arra „intenek” minket, hogy alázattal beszéljünk arról, ami nekünk működik, és ne arról, mi fog működni másoknak. Tájékoztatnak minket arról, hogy ezeket a „intelmeket” azért fogalmazzák meg, hogy az ateisták és az agnosztikusok kényelmesebben érezzék magukat, és így közülük többen vegyék fontolóra az A.A.-t. Tájékoztatnak minket arról, hogy a „remény” a lelki alapunk. Végül pedig „tanácsolják” nekünk, hogy egyesek nem fognak eljönni az A.A.-ba, hacsak nem tisztázzuk a Közösségen belül a „vallás” és a „lelkiség” közötti különbséget.

Nagyon sajnálom, hogy egyáltalán reagálnom kell ilyen ártatlannak tűnő megjegyzésekre. Ugyanakkor nem hagyhatjuk, hogy ezek így maradjanak. Szinte mindannyian azt hittük, hogy az A.A. valamiféle vallási szekta, vagy valami hasonló. Amikor pedig a kétségbeesés ide vezetett minket, rájöttünk, hogy az A.A.-nak semmi köze a valláshoz.

Az „Isten” szó kapcsán való lelkes megosztás teszi lehetővé az új tagok számára, hogy tanúi legyenek a spirituális élet iránti lelkesedésnek. Ahelyett, hogy a „hit” és a „remény” szűkös étrendjével beérnénk, a „tudatos kapcsolat” lakomáján vehetünk részt. Abban a teljes bizonyosságban élünk, hogy Teremtőnk belépett a szívünkbe. Csak a saját tapasztalataimat osztom meg; és ezek mind arról szólnak, hogy megtaláltam Istent és az Ő fontosságát az életemben. Ezt az A.A. régóta bevált mondásával folytatom: „Ha akarod azt, ami nekünk van...” Röviden: nekünk nincs az A.A.-ban vallási problémánk.

"Akik hitetlenek" és szimpatizánsaik gyakran szeretnek idézni a Nagy Könyv 44. oldaláról, ahol ez áll: „Számunkra a Szellem Birodalma tágas, széles, mindent magába foglaló; soha nem zárkózik el, és nem riad vissza azok elől, akik komolyan keresik. Hiszünk abban, hogy mindenki számára nyitva áll.” Teljes mértékben egyetértek ezzel az állítással; ennek hiányában kétlem, hogy a régi meggyőződéseimmel átléptem volna valaha is az A.A. küszöbét.

Azonban mindannyian tudjuk, hogy a spirituális út egyre szűkebbé és szűkebbé válik, és így egyre kevésbé foglalja magába régi elképzeléseinket. Az előrehaladáshoz folyamatosan el kell vetnünk a régi elképzelésünket és a régi hiedelmeinket. A lépések arra köteleznek minket, hogy eltávolodjunk a saját akaratunktól (elképzeléseinktől), és Istenhez közeledjünk. Az A.A. ajtaja talán végtelenül széles, de a létezés 4. dimenziójába vezető bejárat egy nagyon keskeny rés.

A Grapevine szerkesztői rovatában azt javasolták, hogy ne beszéljek arról, „mi fog működni másoknál”. Azt hiszem, ha valakit szponzorálok, mostantól azt mondom neki: „Fogalmam sincs, hogy ez neked be fog-e válni. Kipróbálhatod, ha úgy tűnik, hogy működhet a számodra, vagy csinálhatod a saját módszereddel, és megnézheted, sikerül-e kitalálnod valamit, ami jobban megfelel neked!”

A tizenkettedik lépés a lépések megtételének egyetlen „eredményére” utal: a „spirituális ébredésre”. Nem azt mondja, hogy „Ezeknek a lépéseknek eredményeként józanok lettünk...”. Nem a józanság a lényeg, hanem Isten.

A SZEMBENÁLLÓ OLDAL -- „A DOGMATIKUS A.A.”

Mindazonáltal elfogadom, hogy talán néhány „Nagy könyv-rajongónk” és a „VISSZA AZ ALAPOKHOZ” tagok néha kissé túlzásba viszi a dolgot olyan megjegyzésekkel, amelyek a Nagy Könyvet szinte bibliai rangra emelik. Bill W. komoly aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy irodalmunk egyetlen darabja se érje el a „szent” státuszt, és ne kezeljék azokat az A.A. „Bibliájaként”. Ha alaposan megnézzük, láthatjuk, hogy a Nagy Könyv egy értékes térkép – az igazi „kincs” pedig Isten. Maga a Könyv azt javasolja nekünk, hogy a válaszokat Istentől várjuk, ne a Könyvtől.

AZ A.A. ÉS ISTEN Az „Isten” szóval kapcsolatban továbbra is sok félreértés tapasztalható az A.A.-n kívül is, és a Közösségen belül is. Ez részben abból fakad, hogy az A.A. nem ad hivatalos meghatározást vagy értelmezést a szóra. A zavar másik oka a szó használatával kapcsolatosan az, hogy az emberek hajlamosak helyettünk eldönteni, mit is jelent számunkra ez a szó. Mivel a szóra vonatkozó saját definíciójukat vagy értelmezésüket alkalmazzák, tévesen arra a következtetésre jutnak, hogy az A.A. talán vallás, vagy valláshoz hasonló. Ugyanez az A.A.-ban is előfordul, amikor egy tag saját maga dönti el, mit értett egy másik tag azon, amikor az a „Isten” szót használta. Ez néha kellemetlen érzést kelt a tagban, amikor mások használják az „Isten” szót. Nyilvánvaló, hogy az ilyen emberek saját „hamis

elképzeléseiket” és „kellemetlen érzéseiket” teremtik meg, amelyek sajnos hosszú ideig torzíthatják az A.A.-ról alkotott véleményüket.

Amit talán az „A.A.-ban az iróniák iróniájának” kell nevezni, hogy az újakat általában csoportra osztjuk: először is az ateistákra, az agnosztikusokra, az Isten-gyűlölőkre és a hitetlenekre. Ez a csoport biztos abban, hogy az A.A. – annak ellenére, hogy olyan kedves kifejezéseket használ, mint a „Felsőbb Erő” és az „Isten, ahogyan te érted Őt” – valójában a keresztény Istenhez fog vezetni minket; másodszor pedig a vallásos, „Jézushoz megtérő”, „a templomok a legjobbak” típusú újoncok. Meglepő módon attól tartanak, hogy az A.A. el akarja őket téríteni Jézustól azzal, hogy olyan pogány hangzású istenekkel dicsekszik, mint az „Univerzum Szelleme” és az „Isten, ahogyan te érted Őt”. Hamarosan mindkét tábor rájön, hogy tévedett (bár egy kicsit tovább tart, mire ténylegesen beismerik, hogy tévedtek), és felfedezik azt a vigaszt, amelyet az A.A. spirituális útja már az előttük járó tagoknak is nyújtott.

Az A.A.-n belül, amikor valaki bejelenti, hogy kényelmetlenül érzi magát az „Isten” szó hallatán, segítséget kell nyújtani neki a „neheztelésének” a feldolgozásához. Az „Isten” iránti neheztelést ugyanúgy kell kezelni, mint bármely más neheztelést. Ezért az A.A.csoportoknak nem kell változtatniuk a gyűléseik tematikáján.

Ha hajlandóak erre, akkor készek arra, hogy a szponzoruk végigvezesse őket a lépéseken. A folyamat valamelyik szakaszában – „néha gyorsan, néha lassan” – az újoncok mélyreható személyes átalakuláson és spirituális ébredésen mennek keresztül. Ekkor szinte automatikusan az „Isten” szót választják annak jelölésére, aki megváltoztatta őket.

Ha létezne olyan, hogy hivatalos A.A. szótár, és megkeresnénk benne az „Isten” szót, azt látnánk, hogy nincs hozzá megadva semmilyen meghatározás. Viszont lenne ott egy kis csillag *, és ezen szimbólum mellett a következő felirat állna: „Az 'Isten' szó jelentéséről érdeklődjön az A.A. tagoknál.” A legtöbb A.A.-tag spirituális útjának kezdetén az „Isten” nem más, mint egy szó. Hallják, ahogy a gyűléseken használják, és olvashatják az A.A. irodalomban. De számukra nincs személyes jelentősége, csupán annyit vesznek észre, hogy mások valamiféle vigaszt merítenek belőle. Az is lehet, hogy még mindig a szóval kapcsolatos régi elképzeléseik kínozzák őket. Azt tanácsolják nekik, hogy egyelőre tegyék félre a „szóval” kapcsolatos problémáikat, és inkább maradjanak nyitottak.

Soha nem fogsz találkozni olyan 25 éve az A.A.-ban lévő taggal, aki a Felsőbb Erőt „ajtókilincsnek” vagy valami hasonló névvel illetné. Az új tagok talán így hívják, de ez az újdonság hamar elillan. Az A.A.-ban Istent a vele kapcsolatos megélésén keresztül ismerjük meg. Mert az „élmény” miatt – és kizárólag ennek az élménynek köszönhetően – az A.A. tagok rájönnek, hogy „az életük meghatározó tényezője, az a biztos tudat, hogy Teremtőjük úgy lépett be a szívükbe és az életükbe, ami valóban csodával határos”. Azt is mondhatnánk, hogy a „szó” Istenné vált.

Ha tökéletes példát szeretnénk kapni az „Isten” szó fogalmára az Anonim Alkoholisták (A.A.) keretein belül, vegyük figyelembe azt az egysoros imát, amelyet egy teljesen kétségbeesett férfi, Bill W. mondott el, amikor a kijózanító kórházban feküdt. Ennek az imának köszönhetően vagyunk ma itt, és olyan életet élünk, amiről álmodni sem mertünk volna azelőtt. Az ima így szól: „Ha van Isten, mutassa meg magát....”

Összefoglalva, úgy tűnik, hogy az A.A.-ban az „Isten” szót arra használják, hogy meghatározzák az egyes A.A. tagokat megváltoztató erő eredetét vagy forrását. A spiritualitás istenhez vezető utat kínál, de az nem vallásos.

Az Anonim Alkoholisták közösségének sem kötelezettsége, sem szüksége nincs arra, hogy bármiféle engedményt tegyen az „Isten” szóval kapcsolatban az A.A.-ban felmerülő, saját maguk által teremtett „téveszmék” feloldása érdekében. A programunk szellemi természetével kapcsolatos ilyen félreértések esetén a nyilvánossággal kapcsolatot tartó bizottságunk könnyedén segítséget tud nyújtani bárkinek. Isten központi szerepét az A.A.-ban soha nem szabad lebecsülni.

A tagok nem igazán fogják keresni Istent, hacsak nincs bennük elültetve az Isten iránti szükség. Az alkoholizmus halálos természete elegendő ahhoz, hogy az egót annyira megrendítse, hogy Isten üzenete belépjen. Ha csak annyit javasolunk a kétségbeesett újnak, hogy a pusztta józanság (az ivás mellőzése) elérhető a gyűlések látogatásával és egy másfajta életvitelével, akkor átverjük és megfoszthatjuk őket attól az egyetlen esélyüktől, hogy valóban megszabaduljanak az alkoholtól, és tartós kapcsolatot alakítsanak ki Teremtőjükkel. Ezért elengedhetetlen, hogy a kétségbeesés döntő pillanatát olyan résnek használjuk, amelyen keresztül Isten fénye behatolhat. Ennél kevesebbet semmiképp nem szabad felajánlani!

AZ „ISTEN” SZÓ ÍRÁSOS MEGMAGYARÁZÁSÁNAK SZÜKSÉGESSÉGE, AMIKOR AZ A.A. KIADVÁNYOKBAN MEGJELENIK, ILLETVE AMIKOR AZ A.A. TAGOK SZÓBA HOZZÁK: Az a zavar, hogy mit is jelent pontosan az „Isten” szó használata, eddig is problémát jelentett, és a jövőben is gondot fog okozni a Közösségünknek. A kívülállók, valamint az újak kénytelenek saját maguk kitalálni, mit jelent számukra az „Isten” szó, majd kényelmetlenséget éreznek a saját magyarázataik miatt. Már régóta esedékes, hogy minden erőfeszítésünket latba vetve elkészítsünk egy ilyen írásos magyarázatot.

Talán a következő szöveg szolgálhatna egy ilyen kísérlet első vázlataként: „Amikor az A.A. tagok, valamint az Anonim Alkoholisták irodalmában és kiadványaiban az „Isten” szót használják, az a „személyes változás” élményét szimbolizálja, amely az A.A. tagoknál a Tizenkét Lépés végrehajtásának eredményeként következik be.

Az újonnan érkező alkoholisták szinte mindig valamilyen ellenséges érzést táplálnak a spiritualitás fogalma és az „Isten” szó iránt. Ez mindkettővel kapcsolatos korábbi tapasztalataikból és előítéleteikből fakad. Kétségbeesésük miatt azonban képesek elégséges hajlandóságot és nyitottságot felmutatni ahhoz, hogy végigvezessék őket a lépéseken, amelyek változáshoz és „személyes spirituális ébredéshez” vezetnek. Annak kifejezésére, hogy szerintük mi okozta a változást, szinte mindenki az „Isten” szót választja.” Arra buzdítok mindenkit, hogy tanulmányozzuk át ezt a kérdést, és jussunk megállapodásra a végleges megfogalmazásról!

AZ ÚJ TAGOK ÉRZÉSEI: Úgy tűnik, úgy próbálunk küzdeni egy halálos betegség ellen, hogy közben ne sértsük meg az új tagok érzéseit. Amikor valaki új, az érzéseit folyamatosan megsértik. Minden ami az A.A.-val valamilyen módon kapcsolatos megsértette az érzéseimet. Az A.A. számos velejárója mélyen sértő volt. Nem akartam semmit sem csinálni ami Istentől vagy az imádkozásról szólt. Nem akartam végigcsinálni az 5. lépést, mert azt a magánéletem megsértésének éreztem.

Addig nem akartam jóvátételt tenni, amíg ők nem tettek jóvátételt nekem. A program leginkább sértő része természetesen az volt, hogy nem szabad inni. Szerencsére azt is mondták nekem, hogy csak legyek nyitott, és majd meglátom, hogyan alakulnak a dolgok.

Egyáltalán nem tetszett a Mi atyánk. Azt mondták nekem, hogy legyek nyitott, és idővel meg fogom szeretni. Ez be is igazolódott, ahogyan az összes többi esetében is, akiknek nem tetszett az ima. Megszerettük, mint az A.A. imáját. Amikor néha egy barátommal templomba megyek, és elhangzik az Úr imája, azt gondolom magamban: „A mi imánkat használják!” Az Úr imájával kapcsolatos neheztelés még mindig csak neheztelés. Nem szabad megpróbálnom az ima erejét felhasználni arra, hogy a haragomat igazoltnak tüntessem fel.

Amikor az A.A. bármely aspektusát megváltoztatjuk, hogy ne sértsük meg senki érzéseit, azzal rossz szolgálatot teszünk nekik, ami komolyan ronthatja a felépülésük esélyeit. Megerősítjük az önközpontú életfelfogásukat, amelyben azt követelik, hogy a világ alkalmazkodjon hozzájuk, ahelyett, hogy elfogadnák a spirituális erőt, amellyel ők alkalmazkodhatnak a világhoz. Amint helyreáll a kapcsolatuk Istennel, nagy örömet fognak találni a jelen pillanattal, amely pontosan olyan amilyen. Ha a 12 lépés bármelyik elemét megváltoztatjuk egy-egy alkoholista megnyugtására, azzal a programot gyengítjük a többiek számára. Nincs szükségünk 100 módszerre a józanság megőrzéséhez; az a módszer, amelyet már 1935 óta alkalmazunk, tökéletesen bevált.

TISZTELT OLVASÓ! „Ha ezekben a létfontosságú kérdésekben kételkedsz, akkor érdemes újra elolvasnod a cikket eddig a pontig, vagy pedig dobd ki!”

AZ A.A. VILÁGSZOLGÁLATI IRODA ÉS AZ ÁLTALÁNOS SZOLGÁLATI KONFERENCIA

BILL W. ÚGY GONDOLTA, HOGY ISTEN JELENLÉTE AZ EGÉSZ SZOLGÁLATI SZERKEZET RÉSZÉT KÉPEZI, ÉS HOGY A TIZENKÉT LÉPÉSNEK ÉS A HAGYOMÁNYOK MEGŐRZÉSÉNEK ELSŐDLEGES FONTOSSÁGOT KELL ADNI.

A 6. garancia csodálatos szövege sokat elárul erről a kérdésről. Bill W. így ír: „Az Isten alatt való szabadság, hogy az Ő hasonlatosságára és képmására növekedjünk, mindig is az Anonim Alkoholisták törekvése lesz. Legyen az Általános Szolgálati Konferenciánk mindig ennek a számunkra oly kedves szabadságnak a legfőbb szimbóluma.”

A 6. garancia korábbi részében, amikor az A.A.-csoportok azon jogait tárgyalja ki, hogy belső ügyeiket saját belátásuk szerint intézhessék, a következőket írja: „Tudjuk, hogy személyesen kell döntenünk az A.A. Tizenkét Lépése és Tizenkét Hagyománya betartása mellett, különben felbomlással és halállal kell szembenéznünk, mind egyénileg, mind csoportként.” Más szóval, az A.A. autonómiája maga NEM foglalja magában a lépések megváltoztatását vagy eltörlését.

Ha egy csoport nem felel meg ennek a kritikus követelménynek, amely ahhoz szükséges, hogy egyáltalán A.A.-csoportnak lehessen tekinteni, akkor a csoportnak nem szabadna az A.A. nevet használnia. Amennyiben a csoport továbbra is megszegi azokat a figyelmeztetéseket amelyek ezzel kapcsolatosak, akkor ne feledjük, hogy a Konferencia 1972-ben kiegészítette az 5. garancia végén azt amit a (Szolgálati Kézikönyv 74. oldalán) tárgyalt „az A.A. név védelmét” azzal, hogy jogilag bejegyezte az Alcoholics Anonymous, és a két A.A. betűk használatát.

Bár jogi lépésekre valószínűleg soha nem kerül sor, ennek a lehetőségnek a léte mindenki számára nyilvánvaló.

Ugyanezen az oldalon Bill így ír: „...itt kifejezetten felszólítjuk az "Általános Szolgálati Konferenciánkat", hogy teljes mértékben tartózkodjon minden olyan, hatalmi jellegű intézkedéstől, amely bármely módon korlátozhatná az A.A. Isten által adott szabadságot.”

Az 1. koncepcióban Bill elmagyarázza azokat az érveket, amelyek miatt a végső tekintély és a végső hatalom Billtől és Dr. Bobtól az A.A. egészére hárult át, nem a küldöttekre, és nem a kurátorokra. Az első ok a Második Hagyományból fakad, amely kimondja, hogy a csoportok számára a végső tekintély „...egy szerető Isten, ahogyan Ő a csoportlelkiismeretben fejezi ki magát”. Az 1951-ben megrendezett első kísérleti Általános Szolgálati Konferencián arra összpontosítottak, hogy kiderüljön, sikeresen alkalmazható-e a Második Hagyomány (azaz hogy a végső hatalom a szerető Isten az A.A.-ra egészére), beleértve a kurátorokat és az alapítókat is. 1955-ben, St. Louisban az A.A. meggyőződött arról, hogy az Isten által ihletett „csoportlelkiismeret” „működik, és mindenkor működni fog”. Lásd a 8. oldalt.

Bill az 1. koncepcióról szóló megbeszélést a következő, nagyon érzelmes szavakkal zárja le: „...hogy közösségünkben olyan, spirituális alapokon nyugvó közösséget lássunk, amelyet elegendő felvilágosultság, elegendő felelősségtudat, valamint mások és Isten iránti elegendő szeretet jellemez, hogy ezáltal biztosítva legyen a világszolgálati demokráciánk, és minden körülmények között működőképes maradjon.” Később pedig ezt olvashatjuk: „...mi, a régi tagok, most az A.A. Általános Szolgálati Konferenciájára ruháztuk át azt a felhatalmazást, hogy – a megválasztott küldöttek, kurátorok és szolgálati munkatársak közreműködésével – formát adjon a jövőnek, amelyet Isten bölcsességében bízva, mindannyiunk számára tartogat.” Lásd a 9. oldalt.

Ezért nyilvánvaló, hogy Isten hatalmának és vezetésének a Közösségünk minden szintjén jelen kell lennie. Ennek át kell hatnia a kuratórium tagjait, és különösen a munkatársakat. Végül is a munkatársak rendelkeznek azzal a hatalommal, hogy eldöntsék, pontosan milyen formát ölt majd egy pamflet vagy videó vázlata. Ha ebből a kezdeti tetteiből hiányzik a lelki ihlet és vezetés, akkor az emberi ego fog uralkodni. Különösen ezen a területen kell lépéseket tennünk. Én személyesen még soha nem jártam az A.A. gyűlésein New York Cityben. Mivel ezek a gyűlések közvetlenül az A.A. gyökereinek nagy részéhez közel helyezkednek el feltételezem, hogy az Istenről és a spiritualitásról szóló beszélgetések szívesen látottak.

A CIKK MEGÍRÁSÁHOZ FÜZŐDŐ JOGOM: A cikk megírására vonatkozó döntésem során megnyugvást találok Billnek a II. Koncepciójában leírt szavaiban, amelyekben azt mondja, hogy a csoportok és a tagok azon joga, hogy bírálják a világszolgálati struktúra működését, „gyakorlatilag páratlan”. Lásd a 10. oldalt. (Kiemelés tőlem.) A füzet megírásával az A.A. egyes tagjainak biztosított egyik legfontosabb „jogot” gyakorlom.

FEJLŐDÉS

Amikor az A.A. fejlődésére gondolok, eszembe jutnak Bill szavai a 5. garanciából, ahol a 73. oldalon így fogalmaz:

„Nincs olyan doktrínánk, amelyet fenn kellene tartanunk. Nem a tagságot kellene bővítenünk. Egyetlen tekintély sincs, amelyet támogatnunk kellene. Nincs semmiféle előkelőség, hatalom vagy büszkeség amelyet teljesíteni kellene. És nincs olyan tulajdonunk vagy gazdagságunk, amiért igazán érdemes lenne veszekedni.” (Kiemelés az írótól)

Az alkoholisták talán máshol is megkapják a józanságot. Ezt a tényt örömmel kell fogadnunk. Lehet, hogy a nagy ivóknak, akik nem tartoznak a reménytelen alkoholisták közé, segítséget jelent a terápiás csoportban való részvétel. Számos egyház, ahol évekig működött AA-csoport a pincében, feltette magának a kérdést, hogy miért nem tudják a saját tagjaikat kijózanítani a mi 12 lépésünk segítségével? Ha az általuk alapított csoportok működnek, akkor annál jobb. Az A.A.-n kívüli felépülést ugyanúgy kellene ünnepelni, mint a Közösségen belül.

Mi továbbra is felkeressük a börtönöket és az intézményeket, közzétesszük a társadalomhoz szóló hirdetéseinket, segítséget nyújtunk külföldön, és előadásokat tartunk a szakmai közösségek előtt. Nagy felelősséget vállalunk azért, hogy az A.A. jelenléte ott is érezhető legyen. Az eredmények Isten kezében vannak.

Az az elképzelés, hogy valamilyen módon növeljük az A.A. tagságát úgy, hogy felhívjuk az üzenetét, és így akarnánk vonzóbbá tenni a leendő tagok számára, az egyszerűen nem jelenti azt, hogy őszinték lennénk magunkhoz. Ez olyan lenne, mintha egy bár az italok felhívásával csökkentené az árakat, hogy több vendéget csábítson be. Amikor egy alkoholista megérkezik az A.A.-ba, a mi felelősségünk, hogy ugyanazt az utat mutassuk meg neki a spirituális ébredéshez, amelyet nekünk is megmutattak,

semmivel sem kevesebbet! Tíz esetből kilencben ez boldog, hasznos és békés életet eredményez. Amikor az alkoholnak nincs mit „megjavítania”, könnyű nem gondolni az ivásra.

Ha a jövőbe tekintünk, biztosan nem szeretnénk látni egy ilyen közszolgálati bejelentést az A.A.-tól: „Problémád van az alkohollal? Valószínűleg a lakóhelyed közelében van egy AA gyűlés. A tizenkét lépésünk nem kötelező! Istenről nem esik szó! Megtarthatod az összes hitedet! Segítséget kapsz abban, hogy megtaláld a saját utadat a józanság felé! A bizalmas kezelés garantált! Hívj még ma!”

Eztért óvatosnak kell lennünk, nehogy a fent említett bárhoz hasonlóan pusztán a pénz kedvéért próbáljunk növekedni. Ez soha nem lehet a motivációnk. Végül is az, hogy miért jönnek egyesek az A.A.-ba, mások pedig nem, és hogy miért lesznek józanok, míg mások nem, az rejtély marad. Amikor ezt elfogadjuk, teljes mértékben megértjük, hogy az A.A. jövőjére vonatkozó átfogó terv Isten kezében van.

Nagyon tetszettek a massachusettsi Margaret C. szavai, aki már 50 éve józan, az 59. Általános Szolgálati Konferencián. A józanságom kezdeti szakaszában volt szerencsém megismerni Margaretet, és hallani a szavait, amelyek mélyen meghatottak. Íme a konferencia-jelentésben közölt zárószavai: „Most rajtatok a sor, hogy őrizzétek ezt a ránk hagyott örökséget, és gondosan vigyázzatok rá, hogy sértetlenül és érintetlenül maradjon mindazok számára, akik utánunk jönnek.” Szerintem elég egybeeső és sokatmondó, hogy éppen ezt a szót választotta.

AZ ATHEISTA/AGNOSZTIKUS CSOPORTOK ELLENI KIFOGÁSOK FŐ OKAI

1. Az ilyen csoportok hátrányosan befolyásolják az Anonim Alkoholisták egységét – Első Hagyomány
2. Az ilyen csoportokat nem fogja vezetni a szerető Isten, ahogyan az a csoporttudatukban kifejeződik – Harmadik Hagyomány
3. Az ilyen csoportok hátrányosan befolyásolják a környékbeli csoportokat és az A.A.-t egészében – Negyedik Hagyomány
4. Azzal, hogy az A.A. engedélyezi egy ateista csoport alapítását, egyértelműen azt a álláspontot képviseli, hogy magát az ateizmust is támogatja. Ez minden bizonnyal véleménynyilvánítást jelent egy külső kérdésben, ami megsérti a Tizedik Hagyományt.
5. A Harmadik Hagyomány hosszú változatában szereplő tág megfogalmazást („Bármely két vagy három alkoholista, aki a józanság érdekében összejön, A.A.-csoportnak nevezheti magát, feltéve, hogy csoportként nincs más szervezethez való tartozásuk.”) sajnos úgy értelmezték, hogy megköti a kezünket, így szó szerint minden olyan csoportot be kell jegyeznünk, amely megfelel ezeknek a követelményeknek. Például ketten alapíthatnánk egy csoportot, amely a fizikai fittséget a józanság elérésének eszközeként használná, és bejegyeztethetnénk „A formás csoport” néven. A józan ész azonban ellenezné ezt a lépést.

Valamilyen módon a szabályzatunknak meg kell akadályoznia, hogy bármely csoport „A.A.-csoportnak” nevezze magát, hacsak nem közvetíti pontosan a józanság üzenetét, ahogyan azt a Nagy Könyv és a 12x12 előírja. Egyetlen csoport sem változtathatja meg a lépéseket, és nem hagyhatja figyelmen kívül irodalmunk jelentős részeit, miközben továbbra is „AA-csoportnak” nevezi magát. Az A.A. biztosan elveszíti egységét, ha nem ragaszkodunk üzenetünk következetességének megőrzéséhez. Ezek a csoportok figyelmen kívül hagyják a Nagy könyv és a 12x12 azon részeit, amelyek nem „megfelelőek” számukra.

Egyszerűen nem szabadna speciális összetételű csoportokat alapítani az Istenről alkotott egyéni meggyőződéseik alapján. Ez minden bizonnyal konfliktusok előtt nyitna ajtót, amelyek az A.A.-n belül

felmerülhetnek. Például egy „Jézus”-csoport azzal érvelhetne, hogy technikailag nincs külső kapcsolata semmilyen konkrét vallással, mint például a katolikus vagy a protestáns vallással, és kizárólag a saját meggyőződése alapján kérhetne alapító okiratot. Ugyanez vonatkozna egy Új kor csoportra, vagy egy jungista csoportra is.

A HITETLEN: A „hitetlen” kifejezés – amint azt az ateistákra és az agnosztikusokra alkalmazzák, ami valójában meglehetősen félrevezető, ezért gyakran nagyon ártalmatlannak tűnő kifejezésnek tekintik (inkább művészi megfogalmazás). Az ateista meggyőződése hihetetlenül erős. Bár az ateisták és az agnosztikusok nem hisznek „Istenben”, valójában nagyon erős meggyőződéseik vannak „Istenről”. Az ateisták Isten nemlétében hisznek, az agnosztikusok pedig abban, hogy Isten létezését lehetetlen megállapítani. Akárcsak a vallásban, az ateizmusban és az agnoszticizmusban is Isten a központi erő. Isten nélkül nem létezne sem vallás, sem ateizmus, sem agnoszticizmus. Mindegyikük önálló hitrendszer alkot.

Az összes ateista barátomnak azt szeretném mondani, sokan közülünk ugyanúgy gondolkodtunk, mint ti. Végül meggondoltuk magunkat, és egy hatalmas kincset találtunk. Miért is ne akarnánk megosztani ezt a csodálatos ajándékot? Kérlek, gondosan mérlegeld az Első hagyomány szavait: „Hisszük, hogy nincs a földön olyan közösség, amely ennél odaadóbban gondoskodik egyes tagjairól; bizonyára nincs olyan, amely ennél féltebb gonddal őrizné az egyén jogát arra, hogy úgy gondolkodjon, beszéljen és cselekedjen, ahogyan ő szeretne.”---- Később azonban rájövünk, hogy "megvilágosodik bennünk, hogy ő csupán a nagy egésznek egy apró része; hogy nincs olyan személyes áldozat, amely túl nagy lenne a közösség megőrzése érdekében. Megtanulja, hogy a vágyak és ambíciók zaja el kell, hogy csendesedjen, amikor azok kárt okozhatnának a benne lévő közösségnek. Világossá válik, hogy a csoportnak túl kell élnie, különben az egyén sem fog.”

AZ ATHEISTA/AGNOSZTIKUS ÁLLÁSPONTOT ALÁTÁMASZTÓ ANYAGOK ISMERTETÉSE AZ OLVASÓ SZÁMÁRA:

Annak érdekében, hogy ez a tanulmány kiegyensúlyozott legyen, és hogy az olvasó megismerhesse az ateista/agnosztikus AA-csoportokat támogatók érvelését, az 5. mellékletbe (Google – „AA-Története – Javaslatok egy hitetleneknek szóló pamflet elkészítésére”) felvettem egy részletes összefoglalót a nem hívő/agnosztikus/ateista alkoholisták számára szánt brosúra létrehozására irányuló javaslat történetéről. Alaposan átnéztem mindazok leveleit és írásait, akik a „Isten nélküli józanság” megközelítést támogatják. Bár számos helytálló érvet hoznak fel, úgy vélem, hogy egy ilyen irányvonal amely hosszú távon az A.A.-nak kárt okozhat, messze meghaladja az előnyöket, amelyek legjobb esetben is elhanyagolhatóak.

A VALÓDI ATHEISTÁK VS. AZOK, AKIK ATHEISTÁKNAK ÉRZIK MAGUKAT:

Gyakorlatilag minden újnak kényelmetlen az „Isten” szó, és közel a fele úgy érezte, hogy ateista vagy agnosztikus. Az A.A. gyengéden elvezetett minket egy spirituális úton, amíg hirtelen rá jöttünk, hogy „Isten megteszi értünk, amit mi magunk nem tudtunk megtenni”.

Van az a javaslat, hogy az A.A.-csoportok próbálják meg tisztázni a különbséget az olyan személyek, akik ateistának érzik, vagy agnosztikusnak tartják magukat, az „igazi agnosztikusok/ateisták” között. Figyelembe véve, hogy ez akkor történik, amikor az új tag még bizonytalan és zavarodott, ez meglehetősen nagy kihívás.

Miközben csodával határos módon sikerült megtennie ezt a megkülönböztetést, az A.A.-csoport ezután javasolhatná, hogy a „valódi” agnosztikusok és ateisták esetében eltekint a szokásos lépéssorozattól, lehetővé téve számukra, hogy minden meggyőződésükhöz ragaszkodhassanak.

Továbbá a csoport megbizonyosodna arról, hogy egyetlen tagja se helyezzen rájuk nyomást, hogy az emberi erőnél nagyobb erőt keressenek. Az a gondolat, hogy egy ilyen irányelvet egy AA-csoporton belül bevezessenek, gyakorlatilag garantálná, hogy az egyik kaotikus helyzet a másikat követi, nem is beszélve arról a zavarról, amelyet az új tag fejében okozna. Az a tény, hogy egy ilyen dolog egyáltalán napirendre kerül, bizonyára annak a tünete, hogy valami alapvetően nincs rendben a közösségünk egységében.

PÁRHUZAMOS HELYZET EGY MÁSIK A.A. TAG CSOPORT ESETÉBEN. Egy másik olyan csoportja az A.A. tagjainak, akik az A.A.-n belül gyakran még ennél is hevesebb ellenreakcióval szembesülnek, furcsa módon éppen a mélyen vallásos tagok, különösen a keresztények. Ha egy gyűlésen csak megemlítik, hogy „Jézus” az illető felsőbb hatalma, az könnyen hangos visszavágást vonhat maga után: „Az A.A. nem vallásos!” Természetesen, ha más személyes felsőbb erőket említünk, mint például egy ajtókilincset, Anyatermészetet, a West End csoportot, Buddhát, a Sarkcsillagot vagy a lemeztektónikát, akkor ez elfogadott. A jelenlegi tendencia az, hogy a gyűlésen bármilyen konkrét személyes felsőbb erőt megemlíthetünk, kivéve Jézust!

Ez a megszorítás a könyvek említésére is vonatkozik. Gyakran van szerencsénk hallani, ahogy a tagok felolvasnak egy kedvenc spirituális versükből, vagy megemlítik, milyen segítséget kaptak a „Huszonnégy óra egy nap”, az „Új szemüveg”, a „Kevésbé járt út” és sok más könyvből. Ez a gyakorlat viszonylag ártalmatlan. Ugyanakkor egy egyszerű bibliai idézet könnyen kritikus megjegyzést vonhat maga után.

Úgy tűnik, hogy az ország számos régiójában a gyűléseken elhangzó keresztény utalásokat külön kiemelik, vagy bírálják őket, ha pedig nem, akkor hallgatólagos elutasítással fogadják. Vallásos barátaim gyakran kérdezik tőlem, miért éppen őket érinti ez a különleges, megkülönböztető bánásmód. Erre nincs válaszom.

Továbbá, ha egy AA gyűlésen gúnyos megjegyzéseket tesznek a Közösségen kívüli úgynevezett «bibliásokra» vagy «Jézus-imádókra». Mindannyiunknak számot kell vetnünk magunkkal ezen a téren. Az ilyen megjegyzések semmiben sem különböznek a melegekre vagy a feketékre irányuló becsmerlő megjegyzésektől!

Mindazonáltal a vallásos A.A.-tagok kiváló megoldást találtak a problémájukra. Azért hogy olyan gyűléseket tarthassanak, ahol szabadon megemlíthetik, hogy Jézus az ő felsőbb erejük, engedélyt kértek az A.A.-tól arra, hogy az A.A.-n kívül, a már meglévő keresztény felépülési programok keretében alkalmazzák a 12 lépést, az A.A. nevének használata nélkül! Részt vehetnek a szokásos A.A. gyűléseiken, majd olyan csoportokban találkoznak, mint például a „Győztes Alkoholisták”. A 6. mellékletben mellékeltem ennek a szervezetnek a részletes bemutatását és rendkívül kiterjedt találkozólistáját, hogy bemutassam, milyen sikeres lehet egy ilyen megoldás, ha az A.A.-n kívül valósul meg. www.alcoholicsvictorious.org. Képzeljék el, milyen reakciót váltott volna ki, ha az A.A. keretein belül akartak volna kiadni egy pamfletet a Jézusban hívők és a Jézus-csoportok számára! Most a tagjaik egyrészt élvezhetik az A.A. csodálatos közösségét, másrészt szabadon találkozhatnak más, hasonló nézeteket vallókkal anélkül, hogy az A.A. nevet használnák.

ÁLTALÁNOS VITA

Mint korábban említettük, a vallás, az ateizmus és az agnoszticizmus központi eleme Isten. Isten nélkül egyik sem létezne. Mindhárom az egyéni hitgyakorlásokon, és a mások felé történő álhatatos terjesztésen keresztül tartja fenn létezését. A vallás azért terjeszti az ígét, hogy „lelkeket mentsen meg”, méghozzá úgy, hogy Istent bevezesse azok életébe, akik nem hisznek benne. Az ateisták, és bizonyos mértékben az agnosztikusok is, azt az üzenetet terjesztik, hogy Isten nélkül is elérhető a

magas szintű spirituális emberi létezés; és hogy jelenlétükben minimalizálják (ha lehetséges, eltávolítsák) az Istenről szóló vitákat, illetve az istenhittel kapcsolatos nézetek terjesztését. Éppen ez utóbbi gyakorlat az amely, ha széles körben elterjedne az A.A.-ban, fájdalmas, megosztó és teljesen felesleges szakadást okozna a közösségünkben. Két egymással teljesen ellentétes hitrendszer egyszerűen nem létezhet párhuzamosan. Megkísérelni az Istenre való utalás eltávolítását az A.A.-ból, vagy nyomást gyakorolni annak érdekében, hogy csökkentsék Isten jelenlétét az A.A.-n belül, ennek egyszerűen nem szabadna megtörténnie.

Ahhoz, hogy alaposabban megvizsgáljuk az ateizmus szélesebb körű elterjedésének következményeit az A.A.-n belül, vegyük szemügyre egy viszonylag új (2-5 éve tag) A.A.-tag helyzetét. Mint minden A.A.-ba újonnan belépő, ez a tag is átélte azt a küzdelmet, hogy főként nyitott gondolkodásmódjának köszönhetően megszabaduljon a Istenről alkotott régi elképzeléseitől, és megáldotta őt a spirituális ébredés élménye.

Kétségtelen, hogy az elméjüket az a felismerés nyitotta meg, (amelyet a szponzoruktól és az orvos véleményéből merítettek), hogy ha nem találnak maguknál nagyobb erőt, akkor biztosan belehalnak ebbe a szörnyű betegségbe. Ezért elhagyták a régi nézeteiket, és most egy új, izgalmas, de némileg törékeny kapcsolatot ápolnak Istennel.

Képzeld el, mi játszódhat le a fejükben, amikor hirtelen kiderül, hogy a számukra oly kedves közösségükön belül létezik egy hivatalosan is elismert alcsoport, amelynek tagjai akárcsak ők alkoholisták, és akik Isten és imádság nélkül is józanokká válnak, és józanok is maradnak! Könnyű arra a következtetésre jutni, hogy egy ilyen felfedezés egyszerre lehet sokkoló és destabilizáló is. A legkevesebb, hogy a szponzoruknak kreatív magyarázattal kellene előállnia. Én a következő magyarázattal álltam elő:

Amikor találkozom egy ateista A.A.-taggal, vagy hallok róla, aki az emberi erőnél nagyobb erő segítségével nélkül is tartós józanságot ért el, akkor magamnak kell megmagyaráznom, hogy ez hogyan lehetséges az A.A. keretein belül. Őt lehetséges magyarázatot találtam ki magamnak:

1. Az ateista tag valójában nem igazán tartozik a reménytelen alkoholisták kategóriájába.
2. Az „Orvos véleménye”, a 12&12 és a Nagy könyv tévesen állítják, hogy az alkoholizmus betegségét kizárólag az emberi erőnél nagyobb erő kegyelmével lehet legyőzni.
3. Maga az A.A. csoport elegendő erőt biztosít ahhoz, hogy az alkoholistát eljuttassa a puszta (alkoholmentes) józanság állapotába.
4. Az ateizmusban rejlő erő egyenértékű Isten erejével.
5. Az ateista józansága valójában Isten kegyelmének köszönhető, amelyet az általa látogatott gyűléseken az A.A.-tagok szeretete és elfogadása közvetít számára

Biztosan nem szeretném megélni azt a napot, amikor a Nagy Könyv következő kiadását arra kényszerítik, hogy két-három olyan történetet tartalmazzon, amelyekben az ateizmusra vagy az agnoszticizmusra támaszkodnak a józanság fenntartása érdekében. Nem akarom, hogy minden konferenciánkon külön szekciók legyenek a „hitetlenek” számára, és biztosan nem akarok előadásokat hallani a „Isten nélküli józanságról” a következő nemzetközi konferenciánkon. Lehet, hogy ma még nehéznek találjátok a „nem” kimondását, de tíz év múlva már lehetetlen lesz.

IDEJE DÖNTENI

Eljött az ideje, hogy meghozzuk azt a nehéz döntést, hogy szeretnénk-e továbbra is lehetővé tenni a kétféle A.A. működését: az elsőt, amely kizárólag emberi erőre támaszkodó utat kínálja a józanság felé; a másodikat pedig, amely ahhoz a hithez ragaszkodik, hogy a józansághoz vezető egyetlen út a saját felfogásunk szerinti Istenen keresztül érhető el. Ez a két, egymással szöges ellentétben álló hitrendszer egyszerűen nem létezhet egymás mellett! Soha nem szabad olyan helyzetbe kerülnünk, hogy az újnak vagy bármelyik A.A.-tagnak azt kelljen ajánlanunk, hogy az A.A. két alternatív utat kínál. Ha megpróbáljuk felhígítani az A.A. szellemiségét, hogy „befogadóbbá” tegyük, akkor azt mindenki számára tönkre tesszük, mégpedig örökre! Az A.A. mindig is a világ legbefogadóbb közössége volt, és az is marad.

Továbbra is hagyni fogjuk – sőt, talán még bátorítjuk is őket –, hogy figyelmen kívül hagyják a Nagy Könyv és a 12&12 azon részeit, amelyek kényelmetlennek bizonyulnak? Tétlenül nézzük, ahogy a számunkra oly féltve őrzött 12 lépés és hagyomány lassan megkopik, csak azért, hogy az A.A. mindenhez alkalmazkodni tudjon, ami az útjába kerül?

Pontosan mit is fogunk majd ajánlani a jövő alkoholistájának, aki vakon bolyong az alkoholizmus sivatagában, lassan meghalva a lelki szomjúságtól, és aki rátalál az A.A. oázisára? Talán azt a tiszta és kristálytisztá lelki vizet, amelyet már 1935-ben megtaláltak, és amely csodát csodára halmozott? Vagy inkább olyan lesz, mint a Holt-tenger vize, amely eleinte nagy örömet és reményt kelt; de végül semmit sem kínál annak a lelki szomjúságnak a csillapítására, amely évek óta hajtja őt?

Mi az Anonim Alkoholisták tagjai, megengedjük, hogy közvetlen környezetünkben elterjedjen és népszerűsödjön az úgynevezett „Isten nélküli józanság” módszer? Mi lesz, ha egy jövőbeli új tagot arra bátorítunk, hogy a hagyományos Tizenkét Lépéses út helyett ezt a lehetőséget válassza? És mi lesz, ha ennek eredményeként végül egy viszonylag elfogadható „száraz józanság” lesz a vége, ahelyett, hogy a megígért „tizenkettedik lépés spirituális ébredése” valósulna meg? Nem e vagyunk bűnösök a legmagasabb fokú kétszínűségben, és ezután hogyan tarthatjuk magunkat „megbízható szolgáknak”? Végül is az a hatalom, amelyet szolgálunk, egyértelműen maga Isten!

AJÁNLÁS:

A „Győztes Alkoholisták” és hasonló csoportok létrehozása egyértelműen olyan út, amelyet az A.A.-nak támogatnia kellene az alkoholista ateisták és agnosztikusok számára létrehozandó külön csoportok tekintetében. Ez semmiben sem változtatna az A.A. csoportokban való személyes részvételükön és az A.A. egyéb működésén. Továbbra is szívesen látnák és szeretnék őket az A.A.-n belül, de csoportjaik az A.A.-n kívül alakulnának meg. Már létezik egy szervezet, a Névtelen ateisták és agnosztikusok (AAAA). Az újonnan alakult gyűlések listája könnyen hozzáférhető lehet mindazok számára, akiknek szükségük van egy ilyen környezetre.

Ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy Isten központi szerepe minden jövőbeli pamfletben, az A.A. kiadványaiban, az A.A. videóiban, valamint a megbízott szolgálóinak beszédeiben megkapja a neki járó helyet.

Ezekkel a beavatkozásokkal hatalmas lökést adnának az A.A. legértékesebb hagyományának – az egységének! Természetesen az A.A.-nak továbbra is nyíltan és szeretettel kell fogadnia mindenféle vallású tagokat, ahogyan azt már 1935 óta teszi, de soha, még hallgatólagosan sem fogadhatja el az ateizmust vagy az agnoszticizmust az A.A. részének.

„A jó legnagyobb ellensége a legjobbnak.” – Bill W. gyakori intése

„Csak egy probléma van, amely magában foglalja az összes problémát. Ez a probléma a tudatos elszakadás Istentől. És csak egy megoldás van, amely magában foglalja az összes megoldást. Ez a megoldás a tudatos kapcsolat Istennel.” -----Chuck C.

Gyakran feltett kérdések

K. Mi az az agnosztikus?

V. Az „agnoszticizmus” szó szerint „nem tudott, nem ismert” jelent, az Isten létezését vagy természetét illetően. Egy olyan kényelmes kifejezés, amely magában foglalja tagjaink sokféle hitét és hitetlenségét. Az agnosztikus A.A.-csoportokba járó felépülő alkoholisták abban a tudatban jönnek össze, hogy a józanságot bárki elérheti az A.A. közösség és elvei segítségével anélkül, hogy feltétlenül egy Magasabb Erőre kellene támaszkodnia.

K. Ezek az A.A.-csoportok legitimek?

V. Természetesen. Ahogy a Harmadik Hagyomány mondja: „Az A.A.-tagság egyetlen követelménye az ivás abbahagyásának a vágya.” Ott vagyunk a New York-i Inter-Group által kiadott gyűléslistában, és megtalálhatók vagyunk a szervezet weboldalán is. Csoportjaink szerepelnek az Általános Szolgálati Iroda (GSO) nyilvántartásában, és a legtöbbjüknek van Általános Szolgálati Képviselője (GSR).

K. Milyenek a gyűléseitek?

V. Nagyon hasonlóak a New York-i térségben tartott egyéb A.A.-gyűlésekhez. A legtöbb gyűlés sajátossága, hogy bevezető osztja meg „tapasztalatát, erejét és reményét”, majd ezt követően a csoport többi tagja is megosztja gondolatait. Más gyűléseken az A.A. és nem A.A. irodalomból olvasnak fel, illetve témák megvitatására kerül sor.

K. Imával zárjátok a gyűlést?

V. Nem. A találkozó végén a gyűlésvezető általában felolvassa az Anonim Alkoholisták 30. évfordulóján tartott nemzetközi kongresszuson elfogadott nyilatkozatot: „Amikor bárki, bárhol segítségért nyújtja a kezét, azt akarom, hogy az A.A. keze mindig ott legyen. Ezért felelős vagyok.” Ezután a tagok körbe állnak, megfogják egymás kezét, és elismélik ezt a szlogent:

Élni és élni hagyni!

K. Dolgoztok a lépéseken?

V. Van, aki igen, van aki nem. Vannak, akik a felépülésükhöz kizárólag a Közösségre támaszkodnak, és úgy találják, hogy ez nekik jól működik. Mások, akik igénybe veszik a lépéseket, gyakran az agnosztikus 12 lépést alkalmazzák erre a célra. Megint mások a lépésekben az „Isten” szót a „részegesek csoportja” vagy a „megfelelő iránymutatás” kifejezéssel helyettesítik.

K. Hogyan használják ezek a csoportok a Nagy Könyvet?

V. Őszintén szólva, nem használjuk túl gyakran. Tagjaink többsége a 4. fejezetet a („Mi, agnosztikusok”) fennhéjázónak tartja, és úgy véli, hogy nem segít a józanságukban. Az A.A. irodalmak közül a legjobban a Józanul élni címűt szeretjük, amely világi szemszögből íródott, és sok gyakorlati tanácsot nyújt.

K. Szívesen látnak-e a gyűlésükön, ha vallásos vagyok, vagy ha Istent tekintem a felsőbb erőmnek?

V. Természetesen. Az agnosztikus A.A. gyűlések otthont nyújtanak a különböző hitű, és felépülő alkoholistáknak. Tagjaink egyszerűen csak értékelik azt a légkört, ahol a hit nem előfeltétele a józanságnak.